

Rachab de Hoer

Joz. 2:1-24

In Jozua 2:1-24 lezen we het verhaal over Rachab, de hoer, hoe ze de verspieders van Jozua heeft geholpen om te ontsnappen van de Koning van Jericho.

Bewust heb ik in de titel de komma achter Rachab weggelaten en Hoer met hoofdletter geschreven. Daar kom ik zo op terug.

We kennen vast het verhaal, dat na de dood van Mozes Jozua door God de opdracht kreeg om zich op te maken om de Jordaan over te steken, om het beloofde land Kanaän en de stad Jericho in te nemen. En zo zond Jozua twee verspieder er op uit om specifiek Jericho te verkennen. Waarom alleen naar Jericho? Wel dat was zo, zo zien we later, om Rachab te redden. God had een plan.

Je kan je hier afvragen waarom Jozua twee verspieders uitzond. Immers God had beloofd dat Hij dat land aan hem zou geven. Waarom dan toch twee verspieders uitzenden?

Is dit een twijfel in Gods opdracht bij Jozua? Immers God zelf zou voorgaan in het land van Kanaän om te veroveren. Die belofte was er, al gegeven aan Mozes.

Nee, dit is geen twijfel. Het is juist verstandig om later bij de aanval doeltreffend te kunnen handelen als je meer kennis van de vijand hebt.

Overigens is dit geheel in de regie van Gods hand. Het lag in Gods plan.

En zo gebeurde het dan dat de twee verspieders Rachab in Jericho ontmoette. Maar er waren mannen in Jericho die dat gezien hadden en boodschapte dit aan de Koning.

Rachab was echter een hele wijze vrouw en wist dat zij de verspieders moest gaan verstoppen.

Rachab was een hoer, die woonde in een huis op de stadsmuur van Jericho. Deze muur bestond uit een buitenmuur en een binnenmuur, daarboven werden lemen huisjes gebouwd. Rachab woonde in één van zo'n huisje.

Ze diende diende God. Wanneer ze zich had bekeerd weten we niet, maar mogen dit aannemen dat het was voordat de twee verspieders kwamen en uit de wijze woorden die ze sprak over de Heere tegen deze twee mannen.

Op het dak van haar huis lagen vlasstengels te drogen, waaruit we op mogen maken dat Rachab waarschijnlijk garen spinde om te verkopen of zelf kleding maakte.

Daarom heb ik bij de titel de komma weggelaten. Rachab was een hoer en nu niet meer.

Zij had zich bekeerd van haar zonden en diende God. Maar omdat men vroeger geen achternaam had, bleef ze Rachab, de hoer heten. Het was dus geen scheldnaam meer, maar een achternaam. Dat zien we ook bij Simon de melaatse. Jezus had hem bevrijd van de melaatsheid (Mat. 26:6), maar men bleef hem zo noemen. Het diende dus als een achternaam. Er waren meer die Simon of Rachab heette in die tijd en zo konden ze onderscheiden over wie je het had. Wij zouden dus nu zeggen Rachab de Hoer. Hoewel in deze tijd waarschijnlijk voor een andere achternaam gekozen zou worden.

Jaren geleden, ik was nog een kleine jongen, heeft een man die Poepjes heette, mijn familie gevraagd of we het goed vonden onze achternaam te gaan gebruiken. Daar is toentertijd toestemming voor gegeven. Nu in deze tijd, weet ik niet of dat nog steeds zo gaat.

Toen de twee verspieters bij Rachab kwamen en zij hoorde dat deze mannen gezocht werden, verstopte ze deze hen mannen onder de vlasstengel op het dak van haar huis.

En toen de mannen van de koning bij haar huis kwamen met vragen, maakte Rachab ze met een leugen wijs dat ze al vertrokken waren. Vers 4 en 5.

Nu als we dit zo lezen rijst de vraag natuurlijk: mogen we liegen?

Nee, dat mogen we zeker niet. Een leugen is een leugen en hoe klein ook, het is een zonde. Wel zien we later dat God haar het vergeven heeft. Overigens is deze leugen wel te begrijpen, omdat het van levensbelang was dat ze te twee mannen van de koning misleide. Immers als ze niet gelogen had, dan waren de twee verspieters gevonden en samen Rachab opgepakt en waarschijnlijk gedood.

“God nam haar geloof aan, en vergaf haar de zwakheid.” Zo beschrijft Matthew Henry zijn commentaar hierop.

Als we terugkijken op de Jodenvervolging in de tweede wereldoorlog gebeurde soortgelijke situaties. Als dan de Duitse soldaten aan een woning vroegen of er Joden waren, werden ze vaak met een leugen op de tuin geleid.

God accepteerde de leugen om Zijn volk te redden. Hierin zien we hoe de regie in Gods hand is.

Het was Gods doel het land Kanaän aan Zijn volk te geven en Rachab te redden.

We moeten dus het geheel ook in deze context zien. Het plan van God.

In het N.T. lezen we over Rachab's daden, dat ze juist wordt geprezen.

Daar lezen we in Jac. 2:25 dat Rachab door haar werken gerechtvaardigd is. Daarin wordt niet over de leugen gerept, maar in totaliteit over haar daden.

En in de Hebreeën brief lezen we: *“Door het geloof is Rachab, de hoer, niet omgekomen met de ongehoorzamen, omdat zij de verkenners met vrede had ontvangen.”* Hebr. 11:31.

Ze staat in het rijtje van voornamelijk geloofsgetuigen uit het O.T. Die eer en respect heeft ze ontvangen van de schrijvers. Maar er is meer...

Nadat mannen van de koning verdwenen waren, hielp ze de verspieters van Jozua veilig weg te komen. Ze gaf hun advies wat ze moesten doen en vroeg hun bij terugkeer als de stad ingenomen zou worden, haar en haar familie te sparen. Daar werden afspraken voor gemaakt en als teken dat de soldaten haar huis en familie zouden sparen bij de aanval, moest Rachab een scharlakendraad aan haar venster binden. Scharlakendraad heeft een rode kleur en wordt heden nog associeert met de prostitutie.

Maar wat is er meer? Wat was nog meer opmerkelijk aan Rachab?

Allereerst dat het een vrouw was die in zonde leefde en zich op een gegeven moment tot God bekeerde. Daarna heeft ze, door geloof, mensen gered waaronder zichzelf en haar familie. God heeft haar kunnen gebruiken omdat ze bekeerd was van haar zonden en dienstbaar voor God wilde zijn.

De Heere had de regie in het geheel. En je ziet hoe alles precies op zijn plaats viel.

Nadien is ze met Salmon getrouwd en ze baarde Boaz, die met Ruth trouwde.

Daaruit is Obed geboren en zijn zoon was Isai. En Isai's zoon was David.

Rachab is dus betovergrootmoeder van Jezus. (Mat. 1:5)

Overigens wordt Rachab in Mattheüs zonder “de hoer” genoemd, omdat hier uit eerbied over Rachab gesproken wordt.

Je ziet hier hoe groot je zonde ook zijn, als je je bekeerd tot God, is er vergeving. Hoe meer onze zonde er zijn, hoe meer genade we ontvangen. Dat zou je zeggen. Mogen we dan meer zondigen?

“Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven?” Zegt Paulus in Rom.6:1-2.

We zondigen allemaal, maar we proberen zoveel mogelijk het na te laten.

Kijk hoe Rachab zich bekeerd heeft. Ze getuigt uitbundig van Gods genade voor Zijn volk.

Later lezen we in hoofdstuk 6 hoe Jericho wordt ingenomen en Rachab en haar huis werden gespaard. We lezen in vers 25 hoe *“Jozua de hoer Rachab in leven liet en het huisgezin van haar vaders, en al wat zij had; en zij heeft gewoond in het midden van Israël tot op dezen dag, omdat zij de boden verborgen had, die Jozua gezonden had, om Jericho te verspieden.”*

Hoewel niet in de wereld, is het rood van de scharlakendraad een teken van het bloed van Jezus, die ons redt van alle zonde. Zo is Rachab gered van de dood en levend gemaakt en later zelfs betovergrootmoeder van Jezus geworden.

Jezus bloed redt ons van onze zonde. Hij heeft ons aan het kruis vrijgekocht.

We zijn vrij. Vrij om te leven voor God.

Rachab, de hoer. Zo werd ze na haar bekering nog steeds genoemd.

Het is niet belangrijk hoe mensen je noemen, het is wel belangrijk hoe God je noemt. God roept jou bij naam. Hij roept je om dienstbaar te zijn in Zijn koninkrijk.

Vroeger durfde ik niet in gezelschap te praten. En wat dacht je op een schoolavond op het podium... Ik sloeg dicht. Na mijn bekering veranderde dat. Hoewel spreken op een Bijbelstudie of hardop bidden in de bidstond moest ik nog leren. Maar God heeft me totaal omgedraaid. Ik ben in verschillende diensten voorgegaan en Hij gaf me de woorden.

Vaak vooraf vertelde God me waarover ik moest spreken. Het is zelfs voorgekomen dat ik naar een dienst ging, onvoorbereid en iemand vroeg me “wil jij spreken? De ander spreker heeft afgezegd.” En God deed een wonder en ik weet het nog, ik mocht spreken van Gods liefde voor de mens. De teksten kwamen in mijn hoofd. En nu mag ik een stukjes schrijven en vertellen hoe groot God is. Om mijn broeders en zusters te bemoedigen. Dienstbaar zijn in Zijn Koninkrijk.

Daarmee zegen je anderen en word je zelf gezegend.

Dit stukje in hoofdstuk 2 van Jozua laat ons zien dat God een plan had.

God kon die plan uitvoeren omdat Rachab zich bekeerde van haar zonden.

Alle voorvallen lijken toevallig. Maar “toevallig” komt niet voor in Gods woordenboek. Eén voor één zijn de gebeurtenissen in Jozua 2 geregistreerd door God.

Zie waar Rachab woonde. Op de muur, zodat de verspieders konden ontsnappen. Zij moesten Rachab ook ontmoeten, zodat zij later gered kon worden. God had de regie in alles.

God had een plan voor zijn volk, maar ook voor Rachab. Hij had een plan voor Zijn Zoon en heeft plan voor jou en mij.

Rachab was dienstbaar voor God. Hoe dienstbaar ben jij?

Als we ons bekeren van onze zonde, wil God ons gebruiken.

Hij wil je gebruiken om dienstbaar te zijn voor een ander tot eer van God zelf.

We eren God als we een ander zegenen.

Misschien wil God je gebruiken in een bidstond, een muziekgroep, de kindergroep of voor de jeugd. Je kan dienstbaar zijn om het gebouw te onderhouden, koffie te schenken en in de life stream te werken. Of de raad aanvullen waar de vacatures nog zijn. Zeg niet "ik kan het niet" of "ik durf niet" of "ik kan niet goed spreken" of "ik heb geen tijd."

Tijd maken voor God, daar word je mee gezegend.

Er is zo veel waar God je kan gebruiken. Want God heeft een plan met jou leven. Hij wil groei zien in je, zodat je taken in Zijn Koninkrijk kan vervullen.

Laat Rachab een voorbeeld voor je zijn. Niet van haar oude verleden, maar voor wat ze voor God gedaan heeft. Ze had gezondigd en bekeerde zich. God nam haar geloof aan, en vergaf haar zonden. Ze werd een voorbeeld voor velen.

Wil jij ook een voorbeeld zijn?

God Zegene je.

Bill Holtrop, 22 jan 2023